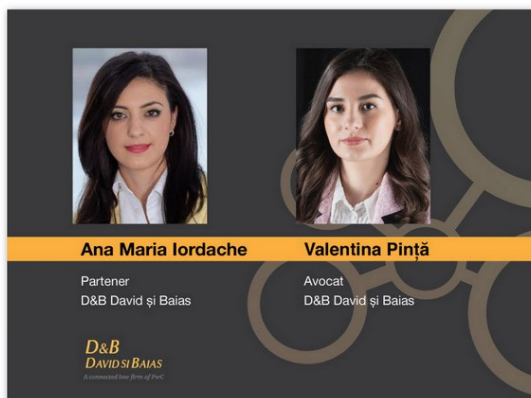

O soluție definitivă a instanței pune sub semnul întrebării legalitatea deciziilor de impunere emise de Antifrauda Fiscala

O soluție definitivă a instanței de judecată prin care se suspenda efectele unei decizii de impunere emise de către Direcția Generală Antifrauda Fiscala (DGAF), ca urmare a verificării documentare, pune sub semnul întrebării legalitatea actului administrativ-fiscal suspendat în această cauză și însuși modalitatea prin care DGAF și-a exercitat noile atribuții de efectuare a verificării documentare.

Astfel, DGAF a desfășurat inițial un control antifrauda la un producător din industria auto în cadrul caruia a solicitat note explicative și documente pentru a stabili tratamentul fiscal aplicabil veniturilor obținute din dobânzi de către un nerezident. În urma acestui control, printr-o solicitare de informații transmisă contribuabilului, DGAF susține că a demarat o verificare documentară, soldată în cele din urmă cu emiterea unei decizii de impunere.

Aceasta nu este o situație singulară, anul 2022 fiind marcat de numeroase activități de verificare documentară efectuate de DGAF, în baza ordinelor ANAF nr. 3632/2020 și nr. 325/2022, prin care s-au acordat acestei structuri noi competențe pentru efectuarea verificării documentare și, implicit, pentru emiterea deciziilor de impunere.

Numeroși practicieni ai dreptului au criticat cele două acte normative menționate, vizând atât modalitatea de legiferare privind acordarea de atribuții suplimentare DGAF, cât și modalitatea concretă în care DGAF își aduce la îndeplinire aceste noi atribuții.

Producătorul din industria auto a făcut demersuri pentru suspendarea efectelor deciziei de impunere, fiind asistat de avocații D&B David și Baias, Ana Maria Iordache și Valentina Pința, care au subliniat în fața instanțelor de judecată numeroasele indicii de nelegalitate care guvernează, în general, procedura verificării documentare desfășurate de către DGAF și, în particular, procedura desfășurată în cauză.

Printre motivele invocate în susținerea aparenței de nelegalitate a deciziei de impunere s-au regăsit nelegalitatea modalității de legiferare, în sensul adăugării de competențe DGAF prin Ordin al Președintelui ANAF, dar și nerespectarea procedurii verificării documentare.

Cu privire la acest din urmă argument, a fost evidențiat faptul că verificarea documentară este o procedură ce permite emiterea deciziei de impunere, astfel cum prevede art. 149 din Codul de procedură fiscală, în doar două situații, respectiv când contribuabilul nu pune la dispoziția organelor de control documentele solicitate în termen de 30 de zile sau când documentele prezentate de contribuabil nu sunt suficiente pentru clarificarea situației fiscale.

Instanțele de judecată au validat poziția contribuabilului, considerând că, la o verificare sumară a probelor, nu

rezulta ca acesta nu s-ar fi conformat solicitarii DGAF și nici ca documentele prezentate nu ar fi fost suficiente pentru clarificarea situației de fapt fiscale.

Astfel, prima instanța de judecată a dispus suspendarea efectelor deciziei de impunere, soluție menținută recent și prin hotărârea Curții de Apel Ploiești, care a soluționat recursul în cauză.

Soluția definitivă pronunțată recent de Curtea de Apel Ploiești este binevenită, mai ales în contextul în care DGAF își exercită noile competențe de efectuare a verificării documentare cu încălcarea scopului pentru care această modalitate de control a fost inițial prevăzută de legiuitor. În niciun caz, organele de control nu pot stabili tratamentul fiscal aplicabil tranzacțiilor în cadrul procedurii de verificare documentară, o atribuție specifică procedurii de inspecție fiscală și, mai mult, nu pot proceda la impunerea de obligații fiscale suplimentare prin estimarea bazei de impozitare, așa cum s-a procedat prin decizia ale cărei efecte au fost suspendate definitiv de instanța de judecată.